N:o 1 Kahdeksas vuosikerta Tammikuu 1939

SINIRISTI

Kansallispoliittinen aikakauslehti

Päätoimittaja: Y. W. Jalander
Toimisto (tilaukset) Puh. 35874
Toimitus: Puh. 34492
Helsinki, P. Roobertinkatu 10

Ilmestyy vähintäin kerran kuukaudessa, 8-sivuisena.
Tilataan: Toimistosta, Rautatiekirjakaupasta, Kirjavälityksestä, Postilaitoksesta, Paperi- ja kirjakaupoista.

1/1 vuosikerta . . . . 20:— mk.
1/2 vuosikerta . . . . 14:— mk.
1/4 vuosikerta . . . . 8:— mk.
Irtonumero . . . . . 2:— mk.

Puhe »demokratiasta» ja »diktatuurista»

on nykyaikamme röyhkein silmänkääntötemppu

„Demokratia"

„Demokraattinen valistustyö"

propagandakirjallisuutta Puna-Espanjassa.

„Diktatuuri"

„Diktatoorinen" koulutyö

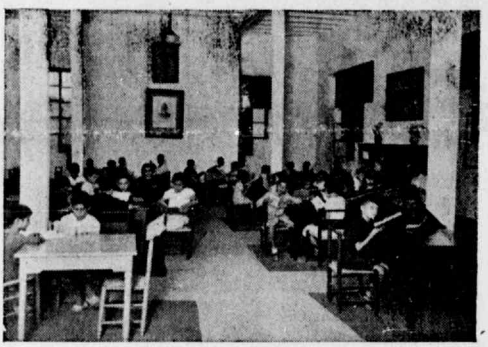

vapaassa, kansallisessa Espanjassa.

Naiset

„demokraattisissa" olosuhteissa.

Naiset

„diktatoorisissa" olosuhteissa.

Naisten työ „demokratiassa".

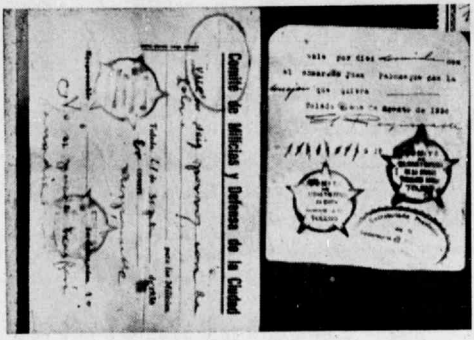

Toledon kaupungin „demokraattisten" viranomaisten antamia väkivaltaisen haureuden harjoittamislupia. Silmiinpistävät ovat leimasimien juutalais-bolshevistiset viisikärkiset tähdet!

Naisten työ „diktatuurissa".

„Jalosukuinen" markiisitar (vas.) ja „tavallinen" keittäjätär (oik.) palvelevat vapaassa, kansallisessa Espanjassa hätää kärsiviä köyhiä kansalaisia.

Lapset

„demokraattisissa" olosuhteissa.

Lapset

„diktatoorisissa" olosuhteissa.

Sosiaalinen apu „demokratiassa"

„Passitus" Neuvostoliittoon — nälkää näkemään.

Sosiaalinen apu „diktatuurissa".

Pakolaisten ruokala vapaassa, kansallisessa Espanjassa.

On olemassa eräs nykyajan elämän tekijä, jolla on se harvinainen ominaisuus, että propagandan mahtava ase on siihen ajan mittaan tehoton. Tuo tässä mielessä *lahjomaton* tekijä on *valuuttakurssi*. Jos nyt joku haluaisi väittää, että tässä esitettyjen kuvien rinnastus olisi muka "yksipuolinen", niin verratkoon toisiinsa kansallisen Espanjan ja "demokraattisen" Espanjan pesetojen kursseja. Siinä on todistaja, joka ei petä, ja se todistaa selvästi, että kuvasarjamme antaa *periaatteellisesti oikean* kuvan tilanteesta, ja sitä vakuuttavammin, koskapa tiedetään, että "demokraatisella" Espanjalla oli suuri kultavarasto valuuttansa tukena, jonka se on kuitenkin nyt jo tuhlannut, kun taas kansallisella Espanjalla on ollut valuuttansa tukena ainoastaan kansan työ ja tarmo.

Kuvaavana esimerkkinä on seuraava uutinen:

MARXILAISRAHAN ARVON ROMAHDUS.

— *Ajan Suunnalle* —

Pariisi, 17. 1. (Stefani)

Valencian punahallituksen pesetan ei sitten vuoden 1936 heinäkuun ole Pariisissa noteerattu niin alhaiseksi kuin nyt. Ainoakaan pankki ei tästä pesetasta maksa enempää kuin 5 à 6 sentiimiä, sen sijaan, että Burgosin hallituksen peseta noteerataan 1 frangiksi 9 sentiimiksi.

Kuinka paljon Suomen kansa sietää?

Vaalipiirijakoa koskevia ajatuksia

"Uuden Suomen" uudenvuodenpäivän numerossa luimme: "Edustajapaikkojen uudesta jaosta hyötyisivät, vuoden 1936 vaalinumeroita laskuperusteena käyttäen, *maalaisliitto* ja *sosialistit*". Siis juuri ne, jotka tuon uuden jaon määräsivät!

Tässä maassa huudetaan, suu vaahdossa, kuinka muka Saksassa, Italiassa ja muissa uuden suunnan maissa vain vallassaolevan "ryhmän" jäsenet pääsevät "asemiin", ja kuinka asiat hoidetaan vain tuon vallassaolevan "ainoan puolueen" etujen mukaisesti.

Meillä taas ei pitäisi olla olemassa mitään "diktatuuria" — ei mitään vallassaolevan ryhmän etuilua toisten kustannuksella. Meillähän vallitsee "demokratia" ja liberalismi, minkä pitäisi merkitä, että täällä punnitaan jokaisen yksilön, puolueen ja ammattiryhmän edut tasapuolisesti. Kansanvaltaisessa maassa, sellaisessa kuin Suomikin on(?), ei siis mikään puolue saisi olla etuoikeutetussa asemassa toisten suhteen vain sen perusteella, että se on vallassa, eikä kenenkään yksilön pitäisi saada hankkia itselleen etuja vain sentähden, että hän lukeutuu vallassa olevaan ryhmään. Nyt ovat kuitenkin "Uuden Suomen" suorittaman laskelman mukaan vallassaolevat sosialidemokraatit ja maalaisliitto etuilleet vaalipiirijakoa suorittaessaan sikäli, että tuon jaon perusteella saisi maalaisliitto yhden ja sosialidemokraatit yhden edustajapaikan lisää pelkän vaalipiirijaon perusteella, v. 1936 vaalituloeperusteita mittapuuna käytettäessä. Se on jo aika railakasta demokraattisen liberalismin aikana noudatettua puolueettomuutta ja tasapuolisuutta!

Mitkä puolueet sitten tästä vastaavasti kärsivät?, kysynee lukija. Tietenkin juuri

Leikistäkin voi olla – leikki kaukana

Kaksi juutalaista — Aaron ja Joosef — olivat päättäneet ruveta kristityiksi. He menivät yhdessä papin luo saamaan kasteen. Aaron pääsi ensiksi papin puheille, Joosefin jäädessä hermostuneena eteiseen odottamaan vuoroansa. Vasta puolen tunnin kuluttua tuli Aaron ulos papin huoneesta. Hän otti sanaakaan sanomatta hattunsa ja aikoi poistua. Joosef nousi ja kysyi:

"Aaron, Aaron, no sano nyt! Mitä se pappi sanoi sinulle? Kuinka kävi? Saitko kasteen?"

Aaron katseli halveksivasti Joosefia ja vastasi:

"Piä suus kii, senkin juutalainen!"

Ei uskonto, vaan syntyperä tekee juutalaisen juutalaiseksi. Kasteessa ei syntyperä muutu, eikä veren mukana peritty luonne. Kästeen vastaanottaminen, sukunimen suomalaistuttaminen y.m.s. eivät merkitse juutalaiselle mitään muuta kuin taitavaa naamioimista, minkä avulla hän voi paremmin toimia päämääriensä saavuttamiseksi. Saarnatessaan muille kansoille verensekoituksen oppia on juutalainen omalta kohdaltaan jyrkästi juutalaisen verensä puhtaanapitämisen kannalla. Tietäen, että puhdas veri on voimakas ja sekaveri heikko, tavoittelee juutalainen tällä menettelytavallaan ylivaltaa maailman muitten kansojen suhteen. Juutalaiset sallivat joskus naistensa mennä naimisiin ei-juutalaisten kanssa, edistääkseen siten muitten kansojen verisekoitusta, mutta juutalaiset vanhemmat ja rabbiinit kiroavat poikansa, jos nämä ottavat itselleen ei-juutalaisen vaimon. Mutta kun joku muu kansa juutalaisten esimerkkiä seuraten pyrkii pitämään verensä puhtaana, nostavat juutalaiset heti hälyytyshuudon heihin muka kohdistuvasta rotuvihasta.

Muuan tilanomistaja istuu laatimassa vuokrasopimusta juutalaisen tuttavansa neuvomana. Juutalainen ehdottaa petollista luonnetta olevan pykälän sisällyttämistä sopimukseen. Tilanomistaja epäröi — eikö tuo olisi lain rikkomista? Juutalainen rauhoittaa häntä ja selittää:

"Älkäämme rikkoko lakia. Lakihan on pyhä. Paljastakaamme sen edessä päämme, kumartakaamme sille nöyrästi ja kiertäkäämme sitä mitä suurimmalla kunnioituksella!"

Juutalaisen petollisuus johtuu ennenkaikkea siitä, ettei hänellä ole mitään varsinaista kunniakäsitettä samassa ylevässä mielessä kuin ei-juutalaisella. Tiedetään vanhan Rothschildin sanoneen: "Rahani ovat kunniani." Tämä juutalaisen luonteenpiirre ilmenee varsinkin hänen käsityksessään oikean ja oikeuden olemuksesta. Kun ei-juutalainen kysyy omaltatunnoltaan: "teenkö oikein tehdessäni näin?", niin juutalainen kysyy vain lakikirjasta: "onko minulla oikeus tehdä näin?" Juutalaiselle ei siis oikeus olekaan mikään siveellisesti meitä velvoittava tekojemme mittapuu, vaan ainoastaan etujemme tavoittelun välikappale, jota olisi mahdollisimman taitavasti osattava käyttää hyväksemme. Tämä juutalaisten epäsiveellinen käsitys oikeuden olemuksesta onkin sitten valitettavan laajassa mitassa levinnyt myöskin ei-juutalaisten ajatusmaailmaan, mutta juurensa se johtaa juutalaisen itsekkäästä ja väärästä maailmankatsomuksesta.

Mooses ja Aaron tapaavat junassa. Aaron kysyy, minne Mooses on matkalla, ja Mooses väittää menevänsä Savonlinnaan. Aaron suuttuu ja sanoo: "Senkin veitikka! Sanot menevesi Savonlinnaan, jotta minä luulisin sinun menevän Hämeenlinnaan. Sattumalta kuitenkin tiedän, että olet myynyt vaate-erän Savonlinnaan ja todellakin olet menossa sinne perimään maksuasi. Minkätähden yrität minua noin hävyttömästi pettää"?

noiden etuilevien puolueiden pahimmat vastustajat: kokoomus menettää yhden paikan, samoin IKL. Ruotsalaisetkin on laskettu vastustajiin, koskapa nekin menettävät yhden paikan — pienviljelijäpuolueelle, joka on maalaisliiton ja sosialidemokraattien ottolapsi. Entä edistys? Se pysyy ennallaan. Onhan se kumpaakin valtapuoluetta nöyrästi kumartava diplomaatti. Tyytyköön siis osaansa ja pitäköön entisen edustajamääränsä. Sehän on jo kovin pienilukuinen, eikä siltä sovi siis enää mitään riistää.

Samalla kun "diktatuurimaissa" varataan "oman ryhmän" michille vaikutusvaltaiset paikat, asetetaan heille myöskin äärettömän ankarat vastuuvelvollisuus- ja pätevyysvaatimukset, ja lisäksi on siinä tie auki jokaiselle kansansa rehelliselle palvelijalle, joka pystyy ja haluaa nämä vaatimukset täyttää. Tuo "oma ryhmä" nimittäin käsittää juuri niitä, jotka pyrkivät "asemiin" palvellakseen kansaansa, ja siitä suljetaan pois vain sellaiset, jotka pyrkivät henkilökohtaisesti etuilemaan. Kysymykset siitä kuinka kansaa parhaiten voidaan palvella selvitetään siinä tutkimuksen tietä, eikä keräämällä kannattajia jonkun määrätyn "ohjelman" ympärille. Mutta sitä allekirjoittanut vain ihmettelee, että meikäläiselle "demokraattiselle" liberalismillekin kelpaavat "diktatuurin" tavat, kuten vallassaolevien puolueiden miesten nimittäminen johtaville paikoille (kansaneläkelaitos, y.m., y.m.) ja etujen hankkiminen omille puolueilleen. Minä en olekaan ennen tiennyt, että tällainen menettely on n.s. kansanvaltaa.

Nuijamies.

Vain keskeneräistä lainatavaraa

Sosialidemokratian johtajat ovat hankkineet itselleen äänestäjiä seuraavalla pääasiallisella julistuksella:

Pääoman lisääntyvä keskittyminen yhä harvempiin käsiin johtaa laajojen rivien yhä suurempaan kurjistumiseen, josta seuraa romahdus. Tämän jälkeen tuotantovälineet siirretään yksityisyrittäjiltä valtion haltuun ja toteutetaan proletariaatin diktatuuri, jonka vallitessa entiset sorretut saavat herrastella sortajiensa hallitsijoina.

Tällä julistuksella ovat sosialidemokraattiset johtomiehet saavuttaneet Ruotsissa äänten enemmistön ja saaneet hallitusvallan käsiinsä. Nyt pitäisi heidän siis ryhtyä tuon sosialidemokraattisen ohjelmansa toteuttamiseen.

Mutta sosialidemokratian syntymämaassa, Saksassa, on jo ehtinyt kehittyä uusi sosialistinen suunta, joka on valtion tuotantokoneiston piirustuksien tilalle asettanut kansakunnan elävän elimistön. Se välttää pääoman liiallista keskittymistä sekä kurjistumista ja romahdusta tukemalla yhteishyvän puitteissa pysyvää yksityisyritteliäisyyttä, mutta samalla se ehkäisee riistoa asettamalla kokonaisuuden edun yksityisedun edelle, viimemainitun velvoittavaksi mittapuuksi. Se ratkaisee valtiollisella toiminnalla yksityisille ylivoimaisiksi muodostuneet ongelmat, turvautuen tällöin tositarpeen vaatiessa kansallistuttamistoimenpiteisiinkin.

Saavutuksiensa ansiosta on tämä uusi suunta synnyinmaassaan saanut kansan miltei jakamattoman suosion, syrjäyttäen kokonaan maan entiset, sosialidedmokraattiset johtajat. Tätä aatetoveriensa kohtaloa silmälläpitäen ovat Ruotsin sosialidemokraattiset johtajat nyttemmin kiirehtineet esittämään eräitä uuden suunnan periaatteita muka omina ohjelmakohtinaan.

(Jatkuu siv. 0)

Juutalaisilla on petos niin vereen juurtunut, että juutalaiset itse eivät usko toisiaan silloinkaan, kun he sattumalta kerrankin puhuvat totta. Eijuutalaiset eivät tässä suhteessa riittävästi tunne juutalaisten petollisuutta, voidakseen olla kylliksi varuillaan. Rehellisyys ei ole juutalaiselle mikään omantunnon velvoittava vaatimus, vaan ainoastaan välikappale toisten ihmisten luottamuksen saavuttamiseksi, voidakseen sitä sitten sopivassa tilaisuudessa käyttää väärin sitä suuremmassa mittakaavassa. Juutalainen voi vuosikymmenien aikana esiintyä maailman rehellisimpänä ja luotettavimpana ystävänä odottaakseen lopullista tilaisuuttaan oikeaan "suurleikkaukseen". Tämän petollisuutensa yrittävät juutalaiset kaikilla keinoilla istuttaa muihinkin kansoihin ja ihmisiin joiden kanssa he ovat kosketuksessa, tietäen, että heillä itsellään tulee olemaan tällä alalla aina niin suuri etumatka, että yliote jää siinä jatkuvasti heidän käsiinsä. Sentähden juutalaisten vaikutus muiden kansojen taloudelliseen elämään on aina turmelevaa laatua niitten lukumäärästäkin huolimatta.

Kauppaneuvos Silbersteinillä oli kaksi poikaa. Hyviä poikia muuten, mutta puhuivat kaameata juutalaismurretta. Kauppaneuvos toimitti heidät kolmeksi kuukaudeksi lutherilaisen pappilan täysihoitoon, jotta he oppisivat käyttämään kirjakieltä. Parin viikon kuluttua lähti kauppaneuvos loistoautollaan pappilaan poikiensa oppituloksia toteamaan. Pappilan eteisessä tuli pastori vastaan. Kauppaneuvos kysyy: "Nu, hjuva bäivää, herra bastori, nu sanogaa mishäs olemas minun boikani?" Ja pastori vastaa:

"Nu hjuva bäivää, herra gauppaneuvos, nu mishäs olemas boikanne, nu buudarhash diedenkin olemas boikanne."

Kun puhdas ja likainen sekoitetaan yhteen, niin ei likainen puhdistu, vaan puhdas likaantuu. Ei-juutalaisten ja juutalaisten kanssakäymisessä edelliset vain hitaasti ja heikosti oppivat juutalaisten viekkautta ja taitavuutta, mutta juutalaisten paheet tarttuvat kyllä nopeasti ja perinpohjaisesti ei-juutalaisiin. Murre tarttuu, kierous tarttuu, turhamaisuus tarttuu. Sitä vastoin eijuutalaisten hyveet: rehellisyys, rohkeus, puhtaus, j.n.e. eivät juuri ollenkaan vaikuta parantavasti juutalaisiin. Tähän myötävaikuttaa lisäksi juuri juutalaisten suhteellisesti suurempi veren puhtaus, koska puhtaassa veressä piilevät vaistot ovat sekaveren vaistoja voimakkaammat ja sentähden säilyttävät kanssakäymisessä ylotteensa. Tästäkin näkee selvästi kuinka tärkeätä on ei-juutalaisille täydellisesti eristäytyä juutalaisista, koska kanssakäymisessä kaikki edut jäävät juutalaisten puolelle.

Muuan rikas mies oli ostanut joitakin Etelä-Amerikassa sijaitsevia, suurehkoja maa-alueita ja järjestänyt ne juutalais-paroille siirtolaksi. Eräs juutalaisperhe lähti Lontoosta sinne, mutta puolen vuoden kuluttua se oli palannut Lontooseen. Tuttavat kysyivät, minkätähden he eivät jääneet sinne. Oliko heitä ehkä petetty?

"Ei meitä petetty", oli vastaus. "Maata saimme runsaasti ja hyvää laatua, siemenviljaa ilmaiseksi, valmiit rakennukset ja koneita halvalla luotolla. Ja ilmanala oli ihana. Mutta ei sinne voinut jäädä."

"Miksi ei?"

"Siellä kun oli vain juutalaisia!"

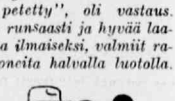

Melkein kaikkien ihmisten ja kokonaisten kansojenkin ihanne ja toivomus on saada elää vapaina, riippumattomina ja itsenäisinä omalla maakamaralla ja saada siitä kohtuullinen toimeentulo. Juutalaiskansa eroaa kuitenkin siinä suhteessa muista kansoista, ettei se tätä halua. Juutalainen on luonteensa pohjaa myöten loisolio. Hän voi menestyä vain siellä, missä hänellä on tilaisuus välitystoiminnalla, keinottelulla ja suoranaisilla petoksillakin hankkia käsiinsä toisten ihmisten työllä luotuja arvoja. Hän voi parhaimmassa tapauksessa pyrkiä luomaan itselleen riippumattoman tukikohdan esimerkiksi Palestiinaan, mutta vaikka tällainen syntyisikin, niin pyrkisi juutalaiskansan valtava enemmistö jäämään entiseen tapaansa asumaan muiden kansojen keskuuteen, muodostuen niille jatkuvaksi vaivaksi ja levittäen heihin kaikenmoisia turmeltumisen siemeniä.

Juutalaiset ovat kansainvälinen kansa. Heitä on miltei kaikkialla, muihin kansoihin sekoitettuina, mutta silti he säilyttä-

Vapaamuurarien toiminta paljastuu maassa kuin maassa samanlaiseksi

Poistuuko Unkarikin Kansainliitosta?

Kuten tunnettua, suljettiin vapaamuurariloosit Unkarissa heti sen jälkeen kun maa oli vapautettu Bela Kun'in (juutalaisen Cohn'in) verisestä hirmuvallasta. Loosien arkistot takavarikoitiin, ja jo silloin tuli päivänvaloon paljon sellaista, joka oli siihen asti ollut koko maailmassa salaperäisyyden verhoon kätkettynä. Askel askeleelta seurasivat sitten loosien sulkemiset ja niihin liittyvät paljastukset Italiassa, Saksassa, Puolassa, Tshekko-Slovakiassa ja muissa maissa. Kun nyt hiljattain unkarilaiset miehittivät Unkarille siirtyneet entisen Tshekkoslovakian (ilman yhdysviivaa) alueet, suljettiin myöskin kaikki sikäläiset vapaamuurariloosit, ja heidän arkistonsa takavarikoitiin. Tällöin tehdyt paljastukset antavat uudemman kerran todistuksen siitä, että vapaamuurarien toiminta, kaikista vastaväitteistä huolimatta, on kaikkialla periaatteellisesti samaa laatua ja palvelee juutalaisten ja juutalaisen rahavallan päämääriä sekä juutalaisten vallankumouksellista juonittelua koko maailmassa. Kaschaun, Ungvarin, Munkatschin y.m. paikkakuntien loosien arkistot ja jäsenluettelot paljastivat, että näillä looseilla oli Beneshin aikana ollut suurenmoinen kukoistuskausi. Jäsenet olivat suurimmalta osaltaan juutalaisia, jotka työskentelivät ''vapauden, veljeyden ja tasavertaisuuden'' nimessä unkarilaisten tshekkiläistyttämisen puolesta (jota, kuten tunnettua, sanotaan ''kansojen itsemääräämisoikeuden kunnioittamiseksi''!)

Tuli myöskin ilmi, että sikäläiset vapaamuurari-''veljet'' ylläpitivät vilkasta valtiopetoksellista yhteyttä Budapestissa salassa ja lain vastaisesti vielä toimivien juutalaisten ''aateveljiensä'' kanssa. Tämän johdosta ryhdytään nyt Unkarin pääkaupungissakin tarmokkaisiin toimenpiteisiin näitä salajuonittelijoita vastaan. Unkarin puolustusviranomaiset ovat ryhtyneet toimenpiteisiin myöskin ''Neuvostovenäjän ystävät''-nimistä seuraa vastaan Unkariin siirtyneillä alueilla. Suurin osa viimemainitun seuran jäsenistä oli kuitenkin jo ennen unkarilaisten joukkojen saapumista lähtenyt karkuun.

Budapestissa ilmestyvä aamulehti ''Virradat'' vaatii tarmokkaasti Unkarin poistumista kansainliitosta.

Meidän maassamme koetetaan vielä pitää yleisöä siinä hyvässä uskossa, ettei Pohjoismaiden vapaamuurarius olisi muka missään tekemisissä tällaisen poliittisen juonittelun kanssa. Se harrastaa muka vaan ''hyväntekeväisyyttä''. Ainoastaan eteläisempien ja varsinkin romanialaisten maiden vapaamuurarius sekoittuu muka politiikkaan. Kysymme vain: Minkätähden vapaamuurari Anckarström murhasi Kustaa III? Minkätähden Saksan vapaamuurarit yrittivät ''pelastaa'' arkistonsa Tukholmaan? Minkätähden Prahan loosien arkistot salakuljetettiin, muka ''posliinitavarana'', Tukholmaan? Minkätähden korkea ruotsinmaalainen kenraali ja vapaamuurari kävi kuuluisan espanjalaisen vapaamuuraripäällikön, eversti Macian hautajaisissa, laskemassa pohjoismaisten aateveljien puolesta seppeleen hänen haudalleen? Maciahan oli juuri niitä vapaamuurareita, jotka ajoivat onnetonta Espanjaa siihen suuntaan, jonka hedelmiä on tässäkin numerossa kuvattu.

---

vät verensä jatkuvasti puhtaana, houkutellen muita kansoja sen sijaan harrastamaan verensä sekoitusta. Sentähden juutalaiskysymys onkin kansainvälinen kysymys. On väärin puhua jonkun määrätyn maan juutalaiskysymyksestä, koska tämä kysymys on kaikille kansoille yhteinen. Sentähden sille on löydettävä yhteinen ratkaisukin.

Tällainen yhteinen ja yleinen juutalaiskysymyksen ratkaisu on ehdottomasti tarpeen vaatima, sekä itse juutalaisten että kaikkien muidenkin kansojen vuoksi. Juutalaisten vuoksi sentähden, että he huonojen ominaisuuksiensa ja tekojensa tähden tulevat aina luonnon pakosta olemaan pienemmässä tai suuremmassa määrässä vainoamisen ja vastenmielisyyden kohteena niin kauan kuin he asuvat toisten kansojen keskuudessa. Muiden kansojen vuoksi sentähden, että juutalaiset tuovat niinikään luonnon pakosta turmelusta mukanaan niiden sisäiseen, henkiseen, poliittiseen ja taloudelliseen elämään. Sulautua toisiin eivät juutalaiset halua, eivätkä myöskään halua tehdä parannusta.

Ainoa järkevä juutalaiskysymyksen ratkaisu on, että heidät vastoin tahtoaan pakoitetaan siirtymään muiden kansojen keskuudesta pois ja perustamaan oma valtakuntansa johonkin siirtomaahan, johon he kaikki mahtuvat asumaan. Siihen he eivät kyllä ole halukkaita, sillä he tuntevat itsensä niin hyvin, että tietävät luonteensa pakosta ryhtyvänsä siellä uudessa kotimaassaan pettämään toinen toisiaan. Tuottavaan työhön heillä on hyvin vähän taipumuksia, ja heidän keskuuteensa ilmestyisi siis alussa hätää ja kurjuutta ja riitoja. Kuitenkin tämä on toisaalta ainoa tie, joka voi katkerien kokemusten välityksellä johdattaa heidät parannukseen, ja toisaalta ei voida kohtuudella vaatia muilta kansoilta, että he jatkuvasti elättäisivät noita loisoliijota. Jotkut pienemmässä mittakaavassa tehdyt kokemukset (pienen pieni juutalainen käsityöläisluokka Venäjällä, jotkut pienet juutalaiset maanviljelyssiirtolat Venäjällä, Palestiinassa ja muualla) viittaavat kuitenkin siihen, että ainakin vähemmän turmeltuneet juutalaisainekset voivat kelvata tuotannolliseenkin työhön. Sentähden olisi heiltä kaikki muut toiminta-alat (välitystoiminta, keinottelu, y.m.s.) suljettava kaikissa maissa paitsi heidän omassa uudessa siirtolassaan, jossa heidän täytyy tietysti saada järjestää oma elämänsä vapaasti oman tahtonsa mukaan. Varoja sellaisen siirtolan luomisen rahoittamiseksi on maailman juutalaisilla yllin kyllin, ja muutamia sopivia alueita tarkoitusta varten on niinikään vielä maapallollamme löydettävissä. Tästä ainoasta oikeasta ratkaisusta pitäisi kaikkien sivistyskansojen päästä yksimielisyyteen ja yhteisvoimin ensin taivuttaa juutalaiset alistumaan siihen sekä sitten auttaa heitä sen toteuttamisessa, jotta maan päälle syntyisi lopultakin rauhallisemmat olot.

Vetoomus Siniristin lukijoille

Siniristi on ottanut tehtäväkseen selostaa aikamme poliittista elämää sen nykytärkeimpien ongelmien valossa. Siinä mielessä se valaisee juutalaisongelmaa, vapaamuurariutta, marxilaisuutta, luottoliikettä, julkista sanaa, talouselämän kysymyksiä, ulkomaan ja sisämaan politiikkaa j.n.e. Mutta tämän tehtävänsä voi Siniristi tehokkaasti suorittaa ainoastaan edellytyksellä, että sen lukijat tarmokkaasti levittävät sitä yhä laajeneviin piireihin. Tämänkin numeron kirjoitukset antanevat riittävän selvän kuvan sellaisen yhteistyön tarpeellisuudesta. Vetoamme siis tässä mielessä k a i k k i i n Siniristin lukijoihin: Tilatkaa Siniristi itsellenne ja sellaisille tuttavillenne, jotka mielestänne näissä asioissa kaipaavat lisää valaistusta! Hankkikaa Siniristille tilauksia ja kehoittakaa ystävänne tekemään samoin! Auttakaa herättämään kansaamme näkemään mistä on nyt maailmassa kysymys!

Siniristi ilmestyy vuonna 1939 vähintäin kerran kuukaudessa, 8-sivuisena, hieman uudessa ulkoasussa. Vuositilauksen hinta on alennettu 20:— markaksi ja irtonumeroiden hinta on korotettu 2:— markkaan. Puoli vuosikertaa maksaa 14:— markkaa ja neljännes vuosikerta 8:— markkaa. Tilaushankinnasta myönnetään 20 %, jolloin ensimmäisestä 5:stä tilauksesta annetaan vapaa vuosikerta ja seuraavista tilauspalkkio rahassa.

Enemmistödiktatuuri vai kansanvalta?

Mietteitä pääministeri Cajanderin lausunnon johdosta

Vastauksessaan "Suomen Sosialidemokraatin" nykyistä hallituskokoomusta koskevaan kiertokysymykseen on pääministeri *Cajander* ihmetellyt opposition käyttämää "enemmistödiktatuuri"-sanaa. Herra Cajanderin mielestä siis ei pitäisi puhua "diktatuurista" silloin, kun enemmistö määrää. Demokraattisissa olosuhteissa täytyy hänen mielestään vähemmistön alistua enemmistön *mielipiteeseen* (kurs. meidän), eikä saa yrittää toteuttaa omaa tahtoaan muilla keinoilla kuin arvosteluilla ja vaalilipulla. Muuten se tekisi itsensä syypääksi juuri "diktatuuripyrkimyksiin".

Olemme näissä asioissa herra Cajanderin kanssa samaa mieltä. Olisi ehdottomasti väärin, jos vähemmistö hankkisi hallitusvallan käsiinsä esimerkiksi väkivaltaista tietä taikka petollisella tavalla ja sitten hallitsisi omaksi hyödykseen vastoin kansan tahtoa. Eikä pidä puhua "diktatuurista" silloin, kun kansan enemmistö on hallituksen tukena.

Johdonmukaisuuden nimessä ehdotamme siis, ettei esimerkiksi nykyistä Saksaa sanottaisi enää "diktatuuri"-maaksi, koskapa siellä kansanäänestykset ovat toistamiseen osoittaneet, *että Saksan kansan noin 90 %-nen enemmistö tukee hallitusta!* Yhdessäkään puolueparlamentaarisessa maassa ei hallituksella ole läheskään tällaista enemmistöä tukenaan. Ja terveen järjen nimessä täytyy suoranaisia kansanäänestyksiä pitää vielä varmempana kansan tahdon mittapuuna kuin esimerkiksi vaalien ja eduskunnan välityksellä ilmenevä kansan tahto, koska siinä puolueitten juonittelu voi huomattavassa määrässä johtaa asioita harhaan, kuten esimerkiksi oli kieltolakimme suhteen todettavissa.

Jos kerran vähemmistöä pidetään velvollisena alistumaan enemmistön mielipiteeseenkin (ja herra Cajander sanoo nimenomaan *mielipiteeseen*, eikä vain *päätöksiin*), niin täytyy tässäkin suhteessa sanoa uutta Saksaa hyvinkin demokraattiseksi maaksi, siellä kun ei sallita n. 5 prosenttisen opposition vehkeillä n. 95 prosenttisen enemmistön kannattamaa suuntaa vastaan.

Tähän haluaa herra Cajandedr luultavasti huomauttaa, ettei Saksassa muka sallita tämän mitättömän pienen vähemmistön edes *kritisoida* hallitsevaa ja valtavan enemmistön kannattamaa suuntaa, mikä oikeus sillä demokratian periaatteiden mukaan kuitenkin pitäisi olla. Mutta tuollaisessa huomautuksessa on selvä ajatusvirhe.

On nimittäin otettava huomioon, ettei yleisen mielipiteen muodostus uuden suunnan maissa tapahdu, niinkuin meillä, puolueiden ja niitten sanomalehdistön vaan etupäässä henkilökohtaisen kosketuksen välityksellä. Saksan kansallissosialistit eivät ole saaneet kansan enemmistöä puolelleen sanomalehtipropagandalla vaan henkilökohtaisella propagandallaan. Lehdistö oli aivan ylivoimaisesti Weimarin järjestelmän miesten käsissä, mutta kansallissosialistien henkilökohtainen propaganda vei parlamentaarisen lehdistön propagandalta voiton. Toisin sanoen: "pelin säännöt" ovat nyt Saksassa toiset kuin meillä. Kun parlamentarismi vaatii pelisääntöjensä noudattamista niin kauan kuin kansan enemmistö on sen kannalla, niin kansallissosialismikin on velvollinen noudattamaan niitä, mutta ainoastaan niin kauan kuin se on vähemmistönä. Kun se taas on tullut enemmistöksi, vieläpä yli 9/10 enemmistöksi, niin sillä on yhtä hyvä oikeus vaatia vastustajiltaan omien, *uusien* pelisääntöjensä noudattamista.

Nämä uudet "pelisäännöt" määräävät, ettei kukaan saa päästä vaikutusvaltaiseen asemaan valtiossa ennen kuin hän on pitkäaikaisessa käytännössä antanut selvät todistukset siitä, että hän on tehtäviinsä pätevä ja myös valmis ottamaan täydellisen henkilökohtaisen vastuun hänelle uskottujen tehtävien hoidosta. Tämän pätevyyden ja vastuuvelvollisuuden rinnalla ei silloin enää merkitse yhtään mitään, kuinka monta tilapäistä äänestäjää hän yhtäkkiä pystyy propagandalla hankkimaan tuekseen. Ja koska jonkun johtavan aseman saavuttamiselle asetetaan näin ankaria pätevyys- ja vastuuvelvollisuusvaatimuksia, niin on aivan oikein ja johdonmukaista, että kaikille mahdollisille arvostelijoillekin asetetaan niinikään samat ankarat pätevyys- ja vastuuvelvollisuusvaatimukset. Periaatteellisesti tärkeätä on vain, että *kaikille* asetetaan *samat* vaatimukset. Ja niin on Saksassa ehdottomasti asian laita. Siellä jokainen kansalainen saa pyrkiä kuinka korkeaan johtajapaikkaan tahansa ja niinikään jokainen saa pyrkiä kuinka tärkeään arvostelijapaikkaan tahansa, mutta molemmissa tapauksissa asetetaan kaikille nuo samat pätevyys- ja vastuuvelvollisuusvaatimukset, eikä kukaan saa johtaa eikä arvostellakaan, ennen kuin nuo vaatimukset ovat täytetyt. Tässä mielessä Saksan uusi suunta on siis paljon *individualistisempi*, paljon enemmän henkilöllisyyttä kasvattava kuin puolueparlamentaarinen järjestelmä. Se antaa yksityiselle henkilölle suuremmat mahdollisuudet, mutta asettaa hänelle vastaavasti suuremmat velvollisuudet ja vaatimukset.

Voidaan myös sanoa: vanhan suunnan periaatteena on, että jokainen tavallinen mies *kelpaa* ministeriksi tai valtion päämieheksi, mutta uuden suunnan periaatteena on, että jokaiselle tavalliselle michelle on annettava samat mahdollisuudet näyttää toteen *kelpaako* hän ministeriksi tai presidentiksi.

Kaikkien kansalaisten periaatteellinen tasavertaisuus on uuden suunnan vallitessa käytännössä paremmin toteutettu kuin vanhan suunnan maissa. Sillä missä johtajapaikkojen saavuttaminen lopulta riippuu äänten enemmistöstä, siellä *raha* näyttelee ratkaisevaa osaa, koska äänten keräämiseen tarvitaan ennenkaikkea mainontaa, joka vaatii suuria rahoja. Mutta pätevyyden hankinnassa ja vastuuvelvollisuuden ottamisen valmiudessa ei määrää raha vaan *henkilökohtainen* täysimittaisuus, aivan niinkuin esimerkiksi on asian laita kunnostautumisen suhteen vaikkapa lääkärin ammatissa.

Menneiden aikojen ruhtinaitten sortovaltaan verrattuna, jota vastaan parlamentarismi nousi taisteluun, se oli tietysti edistysaskel suurempaa vapautta kohti. Mutta niin rakkaaksi kuin parlamentaarinen hallitusmuoto onkin tästä syystä monelle kansalle tullut, emme kuitenkaan saa erehtyä pitämään nykyistä, rappeutunutta puolueparlamentarismia kansanvallan ainoana tai edes parhaimpana muotona. Jo vanha pohjoismainen perusammatteihin (säätyihin) pohjautuva kansanedustuslaitos oli monessa suhteessa parempi kansanvallan toteuttamismuoto kuin konsanaan nykyinen, rahaan ja sanomalehtipropagandaan perustuva puolueparlamentarismi, mikä viimemainittu ei suinkaan ole pohjoismaista alkuperää vaan ulkomailtä sokeasti jäljennetty järjestelmä. Pääasia on, että pidetään kiinni kansanvallan sisimmästä periaatteesta, joka kuuluu: kansaa on hallittava kansan tahdon mukaisesti. Tämän periaatteen käytännölliset, ulkonaiset ja tekniilliset toteuttamismuodot ovat, niinkuin kaikki tässä maailmassa, kehityksen lain alaiset. Ja kaikille järjestelmille on yhteistä, että ne voivat ajan mittaan rappeutua. Sellaisessa muodossa kuin puolueparlamentarismi nyt vallitsee meillä, se näet perustuu olettamukseen, että *jokainen tilapäinen* äänten enemmistö olisi muka samaa kuin "kansan tahto" — se merkitsee, niin sanoaksemme, että 51 puuseppää ehdottomasti pystyy ratkaisemaan vaatetusta koskevia kysymyksiä paremmin kuin 49 räätälillä. Todellisessa elämässä ei niin ole asianlaita. Sentähden onkin parlamentarismi muuttunut jonkinlaiseksi ammattipoliitkikojen keskenäiseksi peliksi, jossa käytetään tilapäisiä, rahan ja sanomalehtien avulla kokoonagiteerattuja tilapäisiä ääntenenemmistöjä hallituksien kaatamiseen ja pystyttämiseen. Uusi suunta, joka yleensä asettaa ankaria vastuuvelvollisuuksia, on tosikansanvaltainen juuri siinä suhteessa, että se pitää erittäin jyrkästi kiinni *kaikkien* poliittisten johtomiesten vastuuvelvollisuudesta kansan edessä, mutta se vetoaa itse kansaan ainoastaan suurimmissa, koko kansan elämälle ratkaisevissa kysymyksissä sekä kysymyksessä kansan luottamuksesta valtion päämieheen. Jokapäiväiset, ammatillista pätevyyttä koskevat kysymykset jätetään pätevien ja vastuuvellisten ammattimiesten hoidettaviksi ja ratkaistaviksi.

Mutta tästä huolimatta ei voida hyvällä syyllä sanoa, että kansan laajojen rivien osuus valtion asioiden hoidossa olisi uuden suunnan maissa pienempi kuin puoluepar-

Westendin verkkopalloseura tienhaarassa

Niin kirjava kuin Westend'in verkkopalloseuran jäsenistön kokoonpano lieneekin, niin ollaan kai yhdessä suhteessa samaa mieltä — nimittäin siinä, että se edustaa maamme sivistyspiirien "ehdotonta parhaimmistoa". Siitä huolimatta, että se on n.s. "seurapiireihin" jo kuuluvien tai niihin pyrkivien kotijuutalaistemme lempipaikka, ja vaikka siihen kuuluu mitä erilaisimpien yhteiskuntapiirien edustajia, luulisi tässä "parhaimmistomme" joukossa olevan vain sellaisia henkilöitä, joissa älyyn liittyy hienotunteisuus ja joita rikkaus velvoitta, toisten ihmisten oikeuksien huomioonottamiseen.

Epäuskoinen ja ylimielinen hymyily lankeaisi sentähden epäilemättä jokaisen osalle, joka rohkenisi asettaa tuon "parhaimmiston" maineen tässä suhteessa epäilyksen alaiseksi!

Kuitenkin meidän täytyy nyt esiintyä kerettiläisinä ja asettaa kysymyksen alaiseksi, onko tuo ylevä mielentila todellakin Westend'in verkkopalloseurassa vallalla, vai onko se siinä — vain ulkokullatun julkisivun luonteinen. Viittaamme seuran omaan äänenkannattajaan — Westend Tennis-nimiseen erikoisjulkaisuun, jonka päätoimittajana on Arne Grahn. Sen viime joulukuun numerosta (No 6, 1938) lainaamme seuraavat kaksi "Limerick"-mittaista sepustusta — todettuamme, ensiksi 28-sivuisen julkaisun kuva-ainchiston perusteella rotubiologoisesti mielenkiintoisen tosiasian, että "Suomessahan on niin vähän juutalaisia".

Tuossa Limerick-sarjassa saamme vuoron perään lähemmin tutustua eräisiin sanotun verkkopalloseuran "arvovaltaisimpiin" henkilöihin. Kuten esimerkiksi:

Varatuomari *Sandberg*'iin.

"Herr Sandberg på domstolsteater
är snillet bland advokater.
Det för honom är lätt
att till två vända ett
och till päron få ruttna tomater."

(Tuomioistuin-näyttämöllä on herra Sandberg numero yksi asianajajistamme. Hänelle on helppoa vääntää ykkönen kakkoseksi ja tehdä mädistä tomaateista päärynöitä).

Jätämme kuitenkin tuomari Sandbergin omaksi huoleksi haluaako hän tyytyä tähän ammattikunniansa loukkaamiseen vai pitääkö hän ehkä hauskana mielistelynä tällaista nurkka-advokatyyrin ja kieroilemisen ylistämistä, joka ei kylläkään ole sopusoinnussa hänen ammattikuntansa "defensor legis"-tunnussanan kanssa, ja siirrymme sen sijaan tarkastelemaan toista verkkopalloseuran "ylimystä", herra Jack S. *Kotschackia:*

"Det var en gång en man vid namn Jacken,
som körde sin bil nedför backen.
Då mötte han två,
som hoppade på,
Vems var felet, att båda bröt nacken?"

(Oli kerran Jack-niminen mies, joka ajoi Fordillaan mäkeä alas. Silloin kohtasi hän kaksi, jotka hyppäsivät päälle. Kenen oli syy, että molemmat katkaisivat niskansa?)

"Jack" S. Kotschack — oikeammin "liikemies ja tirehtööri" Salomon Kotschack, Runeberginkatu 31, Helsinki, ajoi, niinkuin tunnettua, elokuun 6:tena päivänä v. 1938, Westendistä Helsinkiin palatessaan, autollaan kahden henkilön yli, jolloin auton hurjan vauhdin vuoksi nämä kaksi henkilöä kirjaimellisesti ruhjottiin kuolinaiksi. Heimolaisensa, asianajaja Tobias Obstbaum'in innokkaista ponnistuksista huolimatta Helsingin y.m. pitäjäin kihlakunnanoikeus tuomitsi tämän "Salomonin" yhden vuoden ja kahden kuukauden vankeuteen, minkä lisäksi hänen ajokorttinsa ainaiseksi peruutettiin.

"Jack" Salomon Kotschack on siis tuomittu selvästä rikoksesta, ja häntä on siis pidettävä rikollisena.

Luulisi siis selvioksi, että hänet olisi tämän tosiasian perusteella ilman muuta

---

lamentaarisissa maissa. Se on päin vastoin paljon suurempi ja ennen kaikkea laadultaan arvokkaampi.

Sillä yleisten asioiden hoitoon kuuluu kolme tehtävää: Selvittely, päätös ja toimeenpaneminen. Jos selvittely on riittävän pätevä, niin oikea päätös lankeaa aivan itsestään, ja silloin onkin melko yhdentekevää kuka tämän muodollisuuden suorittaa. Paraskin päätös taas menettää merkityksensä, jos toimeenpaneminen on heikko ja horjuva. Selvittely vaatii asiantuntemusta, ahkeruutta, arvostelukykyä, rehellisyyttä, kaukonäköisyyttä — toimeenpaneminen vaatii vastuuvelvollisuutta, rohkeutta, uskollisuutta, rehellisyyttä, määräätietoisuutta. Päätöksen tekoon — s.o. äänestämiseen — vaaditaan edellisen kahden rinnalla hyvin vähän. Vanha suunta ihailee omituisella tavalla sangen yksipuolisesti kansan muodollista "mukanaoloa" juuri tässä helpoimmassa tehtävässä — ehkä siitä syystä, että se antaa jonkinmoisen "herrastelemisen" tunteen? Vaativimmista ja sentähden kunniakkaimista tehtävistä se jättää kansan laajat rivit hyvin suuressa määrässä syrjään, ja kansa näkyy toistaiseksi tyytyvän siihen — ehkäpä mukavuussyistä? Uusi suunta sitä vastoin rakentaa juuri nämä kaksi vaativinta tehtävää — selvittelyn ja toimeenpanon — kansan laajojen rivien mitä tehokkaampaan myötävaikutukseen. Sitä varten on uuden suunnan maissa olemassa miltei lukemattomia, suurpiirteisiä järjestöjä ja laitoksia, joista ei meillä olla vielä juuri ollenkaan tietoisia, mutta jotka itse asiassa merkitsevät juuri itse kansan mitä voimaperäisintä osanottoa oman kohtalonsa muovaamiseen. Näissä järjestöissä kansalaiset joutuvat etupäässä toimimaan ammattimiehinä, itsekukin omalla alallaan, jolloin heidän vaikutuksensa muodostuu paljon voimakkaammaksi kuin jos he joutuisivat toimimaan maallikkoina, kaikenmoisilla aloilla, joilla heillä ei ole pätevyyttä — eikä siis arvovaltaakaan — vaan joilla he jäävät pakostakin vain joko suunsoittajiksi tai vaalikarjaksi.

Tälä kaikkea tarkoitamme, kun väitämme, ettei uusi suunta olekaan "diktatuurikummitus", joksi puoluepomot sitä yleisölle kuvaavat, vaan päin vastoin niin sanoaksemme korkeamman asteen kansanvalta, joka kyllä vaatii yksityiseltä kansalaiselta enemmän kuin puolueparlamentarismi, mutta joka myöskin *antaa* hänelle vastaavasti paljon enemmän.

Diktatuurikummituksen pelko johtunee siitä olettamuksesta, että koska kaikki ihmiset ovat itsekkäitä, niin he ovat myöskin taipuvaisia käyttämään valtaa väärin niin pian kuin he saavat sen käsiinsä. Sentähden pitäisi muka olla mahdollisimman helppoa siirtää valta uusiin käsiin, niin ettei kukaan pääsisi lujittamaan valtaasemaansa ja "tulemaan diktaattoriksi". Yhtä hyvällä syyllä voitaisiin kuitenkin vaatia, että esimerkiksi pitäisi olla mahdollista tilapäisillä ääntenenemmistöillä panna tuomareita pois virasta taikka kieltää lääkäreiltä toimintaoikeudet. Sorron syntymisen vaara on näet olemassa silloin, kun annetaan jollekulle henkilölle suuri valta *valitsemisen* kautta, ja ennenkaikkea silloin kun joku henkilö itse hankkisi vallan käsiinsä väkivallalla tai petoksella. Aivan toista on sitä vastoin, jos johtajia *kasvatetaan* tehtäviänsä varten ja sidotaan ankarilla pätevyys- ja vastuuvelvollisuusvaatimuksilla sekä juhlallisella valalla, niinkuin on asian laita juuri tuomarien ja lääkärien suhteen. Me olisimme puolestamme ensimmäisinä vastustamassa, että Suomeen noin vain ilman muuta *valitaisiin* "diktaattori", ja niinikään olisimme ensimmäisinä vastustamassa, että joku maassamme hankkisi väkivallalla tai petoksella vallan käsiinsä. Me puollamme, että poliittisten tehtävien hoitajille saataisiin aikaan ankarampi alustava koulutus ja että heidät sidottaisiin ankarammilla pätevyys- ja vastuuvelvollisuusvaatimuksilla. Ja toisaalta puollamme, että kansan laajat rivit vedettäisiin, ammatillisten järjestöjensä välityksellä, paljon vilkkaampaan ja syvällisempään osanottoon valtiollisten asioitten selvittelyyn ja toimeenpanemiseen. Uskomme näin kehittyvän nykyistä paremman kansanvallan, jota todellakaan ei voitaisi sanoa "enemmistödiktatuuriksi".

Vain keskeneräistä lainatavaraa

(jatkoa sivulta 3)

Tämän todistukseksi lainaamme seuraavat lauseet Ruotsin puolustusministeri P. E. Sköld'in kirjoituksesta, joka sisältyi "Suomen Sosialidemokraatin 21/12 -38 päivättyyn numeroon:

"Sosialidemokratia ei ole vallankumouksen, vaan kehityksen kannalla. Se ei pidä yhteiskuntaa elottomana materiana, jota mielensä mukaan voi muuttaa, vaan elävänä elimistönä, joka kasvaa ja muuttuu ajan mukana."

"Vastustajamme saavat sen vuoksi turhaan vaatia meiltä piirustuksia sosialistiseen ysteiskuntaan."

"Miten suuri osa elinkeinoelämää tulee aikojen kuluessa siirrettäväksi valtion haltuun, sitä ei kukaan nykyään voi ennustaa. Mutta ettei koko elinkeinoelämälle tule näin tapahtumaan, on kuitenkin syytä otaksua."

"Ei voida pitää muuna kuin yhteiskunnan edun mukaisena valvoa, miten maan tuotannollisia voimia hyväksikäytetään."

"Mutta ilmeistä kuitenkin on, että valtiolla täytyy olla mahdollisuus seurata yksityisten toimintaa voidakseen ratkaista, käytetäänkö mahdollisuuksia asianomaisella tavalla hyväksi."

"Sillä niin kauan kuin yksityiset voivat hoitaa jonkin asian yhtä hyvin tai paremmin kuin yhteiskunta, niin jälkimmäisen on luovuttava ottamasta tehtävää hoitaakseen."

"Mutta yhtä ilmeistä on, että mitä yksityinen ei voi suorittaa, se on yhteiskunnan suoritettava."

Ruotsin sosialidemokraattiset johtajat pyrkivät siis nyt säilyttämään vallan käsissään aivan toisella julistuksella kuin millä he ovat vallan käsilinsä hankkineet. Voidaanko nyt odottaa, että he pystyvät uudelle, toisilta lainatulle julistukselle uskollisempina kuin alkuperäisellekään ohjelmalleen?

Vastaus tähän kysymykseen on ehdottomasti kielteinen. Uuden suunnan miehet ovat Saksassa heti valtaan päästyään ryhtyneet toteuttamaan juuri sitä julistusta, jonka perusteella he aoivat ja saivat kansansa luottamuksen. Tämä osoittaa, että he toimivat vakaumuksesta, eivätkä vallanhimosta. Ruotsin sosialidemokraattisten johtajien päinvastainen menettelytapa taas osoittaa, ettei heillä olekaan mitään omaa vakaumusta, vaan että he pitävät äänestäjiään välikappaleina, joiden avulla he henkilökohtaisesti pääsevät porvarien vertaiseksi ja sellaisina pysyvät.

Tämän vahvistaa vielä, että he eivät ainoastaan esitä uuden suunnan periaatteita muka omina keksintöinään, vaan lisäksi vielä esittävät joukoilleen aivan harhaanjohtavia kuvauksia uuden suunnan olemuksesta, väittäen sen ytimen olevan muka "väkivallan ylistämisen", "yhden miehen sortovallan", "vapauden kukistamisen", j.n.e.

Sanotaan ehkä: sosialidemokratia on kehittymällä muuttunut Sköld'in esittämään uuteen muotoonsa, sen johtajat ovat viisastuneet ja tarkistaneet kantaansa. Silloin olisi kuitenkin rehellisyys vaatinut reilusti myöntämään, miltä taholta tuo uusi viisaus oli omaksuttu, sen sijaan että nyt aatteellinen lainatavara esitetään muka omana tuotteena.

Sosialidemokraattisilta johtajilta ei voida odottaa tuon heidän uudenkaan ohjelmansa toteuttamista, sillä yhteishyvän ehdoton vaaliminen vaatii ehdottomasti vakaumuksen michiä. Siihen eivät pysty sellaiset poliitikot, jotka muuttavat julistuksensa vallantavoittelunsa näkökohtien mukana.

Kuinka kestämättömälle pohjalle herra Sköld'in uusikin julistus rakentuu, näkee jo siitä, että hän joko ei pysty taikka ei uskalla esittää siitä seuraavia luonnollisia johtopäätöksiä: Jos yhteiskunta nähdään elävänä elimistönä, niin on tietysti poliitikon ammattia pidettävä lääkärin ammatin kaltaisena. Määräävinä tekijöinä joutuvat tällöin olemaan pätevyys ja vastuuvelvollisuus, eivätkä mitkään tilapäiset ääntenenemmistöt. Potilaiden täytyy tietysti saada vapaasti määrätä, minkä lääkärin vastuulle he luottavat hoitonsa, mutta lääkärit eivät saa kilpailla keskenään asettamalla hoitomääräyksiään potilaitten äänestyksistä riippuvaisiksi. Yleisen, yhtäläisen ja salaisen äänioikeuden tilalle täytyy siis jokapäiväisen elämän käytännöllisten kysymysten alalla astua yleinen, yhtäläinen, mutta julkinen oikeus pätevyyden hankkimiseen ja vastuuvelvollisuuden ottamiseen. Muuten jää puhe yhteiskunnasta elävänä elimistönä pelkäksi tyhjäksi iskulauseeksi ja — ääntenkalastamissyötiksi.

Samoin puuttuu herra Sköld'in julistuksesta yhteishyvän toteuttamisen kaikista tärkein ja ratkaisevin edellytys: yhteishyvän vaalijoitten erikoiskasvatus, jolle juuri lääkärien erikoiskasvatus ja niinikään tuomarien erikoiskasvatus velvoittavine valoineen kelpaavat esikuviksi. Ilman sitä yhteishyvän vaaliminen jääpi auttamattomasti keinottelun ja yksityisten eturyhmien rahoilla harjoitetun mainonnan alituisesti pettävään varaan. Ja koska herra Sköld ei kirjoita tästä yhtään mitään, niin täytyy olettaa, että hän käyttää yhteishyvän aatettakin ainoastaan sosialidemokratian vallantavoittelun välikappaleena, eikä sellaisena sinänsä velvoittavana päämääränä, jonka saavuttamisesta sosialidemokraattisten johtajien täytyisi ottaa niin täydellinen henkilökohtainen vastuu, että he uuden suunnan todellisten johtajien tavoin julkisella valalla sitoisivat oman henkensä siihen.

Kaiken edelläesitetyn valossa paljastuu siis herra Sköld'in Suomen Sosialidemokraatin painattama komea julistus — keskeneräiseksi lainatavaraksi, joka esitetään oman ryhmänsä liiketoiminnan mainostamistarkoituksessa. Ja että sosialidemokraattien poliittinen toiminta useimmiten luonteeltaan on liiketoimintaa, sen todistaa Ruotsin lehdistössä jo pysyväiseksi ilmiöksi muodostunut otsikko "päivän kavallus". Että kaiksta tästä huolimatta Ruotsissa sittenkin vielä vallitsee poikkeuksellisenkin korkea elintaso, osoittaa vain, mikä onnellisen rikas maa se on.

---

eroitettu sellaisen seuran jesänyydestä, joka on edustavinaan muka maamme sivistyneitten seurapiirien "parhaimmistoa". Itse asiassa sen sijaan hänen kunniakseen irvistellään mitä julkeimmalla tavalla hänen viattomia kuolonuhrejaan! Hehän eivät kuuluneet tuohen etuoikeutettuun ylimysten piiriin. "Pois tieltäni, halveksittava 'goi' (= elukka, eijuutalainen), tai minä murskaan sinut!" — siinä nähtävästi Westend'in verkkopalloseuran todellinen tunnuslause.

Erään poliittisen oikeusjutun yhteydessä korostettiin hiljattain meillä viranomaisten velvollisuutena painovapauslain perusteella käydä hyvien tapojen vastaisiin kirjoituksiin ja lausuntoihin käsiksi. Nämä "Limerickarit" ovat sellaisen alkeellisimpiakin hyviä tapoja loukkaavan kirjoitustavan räikeä esimerkki. Juuri sellaisia tapauksia silmälläpitäen on k.o. painovapauslain pykälä säädettykin. Ei voida mitenkään väittää, että tässä olisi muka kysymys mistään "viattomasta" pilasta, sillä autohurjastelun kuolonuhrien pilkkaaminen on kaikkea muuta kuin "viatonta" — se on päin vastoin yksinomaan hävytöntä ja mautonta.

Vuonna 1937 edusti Salomon Kotschack "suomalaista" urheilua n.s. "Makkabiadissa" (juutalaisissa olympialaiskisoissa). Syksyllä vuonna 1938 — heti k.o. yliajon jälkeen — eivät edes Suomessa asuvat juutalaiset varovaisuussyistä enää sallineet tuolle kahden viattoman ihmisen surmaajalle tätä kunniaa, vaikka silloin ei tuomioistuin ollut vielä todennut hänen selvää syyllisyyttänsä. Mutta senkin jälkeen kun tuomio on jo leimannut hänet rikolliseksi, pitää Westend'in verkkopalloseura häntä edelleenkin "tähtenään ja tukipylväänään" ja virittää hänelle joulujulkaisussaan ylistyslaulun, pilkkaamalla kuolleita!

Nyt seisoo Westend'in verkkopalloseura tienhaarassa. Joko se viipymättä ja ainaiseksi eroittaa jäsenyydestään tuon rikollisen, taikka sitten se niinikään ainaiseksi leimaa itsensä Suomen urheilun häpeätharaksi — aikana, jolloin maailman kansat ovat suoneet maallemme kunnian järjestää pääkaupunkiimme Olympialaiskisat. Mitään "välimuotoa" ei tällaisessa asiassa ole — kysymys on: joko — tai. Ratkaisu tulee osoittamaan, hallitsevatko Westend'in verkkopalloseuraa vielä urheiluhengen mielessä vastuuvelvollisuudestaan tietoiset ainekset, vai onko siihen jo siinä määrin soluttautunut juutalaishenki, ettei siveellinen voima enää riitä tarpeellisen puhdistuksen aikaansaattamiseksi.

Helsingin Kauppakirjapaino Oy — 1939

Tilatkaa ja levittäkää SINIRISTIÄ